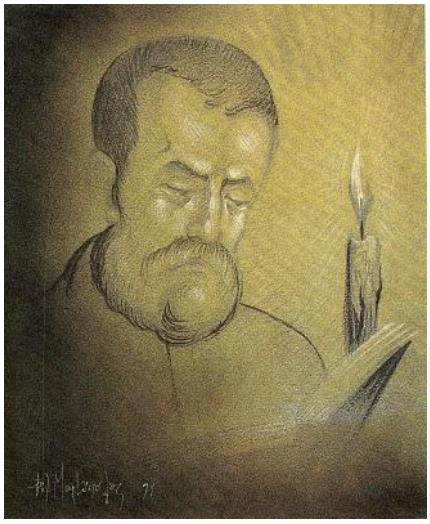
ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ -ΔΕΗΣΙΣ (Ἐράνισμα ἐκ τῶν Ψαλμῶν)ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ποίημα- προσευχή του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη ,ηχηρή και δυνατή η κραυγή της ψυχής του προς τον Πλάστη του…

Πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, πρὸς σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἴρω,
τὰ φλέγοντά μου δάκρυα θυσίαν σοὶ προσφέρω·
ἐτάκη ἡ καρδία μου, ὡσεὶ κηρός, ἐντός μου·
ἐλέησόν με, ὁ Θεός, σπλαγχνίσου, ὁ Θεός μου.
Εἶναι πολὺ τὸ πέλαγος, πολύ, τῶν οἰκτιρμῶν σου·
ἡ προσευχή μου εἰς ναὸν φοιτᾷ τὸν ἅγιόν σου·
εἰς κρίσιν μὲ τὸν δοῦλόν σου μὴ θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς,
πρὶν ἢ μὲ τὰ ἐλέη σου ἐπὶ τῆς γῆς κατέλθῃς.
Ἡ δόξα σου ὡς οὐρανὸς ἀτέραμνος ἁπλοῦται·
ἐνώπιόν σου, ὁ Θεός, θνητὸς δὲν δικαιοῦται·
τὸ ὄνομά σου ἄπειρον πληροῖ τὴν οἰκουμένην·
σὺ τὴν ψυχήν μου οἰκτειρον τὴν καταβεβλημένην.
Ἡ ὕπαρξίς μου εἰς φθορὰν καὶ σκοτασμὸν κατέβη·
κατέστην τῶν μισούντων με καὶ τῶν ἐχθρῶν μου χλεύη·
οἱ συγγενεῖς μου μ᾽ ὕβριζον, μ᾽ ἐνέπαιζον οἱ φίλοι,
τὰς κεφαλάς των σείοντες, λαλοῦντες μὲ τὰ χείλη.
Καὶ πάντες οἱ θεώμενοι σκληρῶς μὲ κατηρῶντο,
καὶ τόσα βέλη κατ᾽ ἐμοῦ καὶ ξίφη ἡμιλλῶντο·
ὤ, πότε, πότε, Κύριε, θὰ παύσῃς τὴν ὀργήν σου;
πᾶσαν αὐγὴν τὸ στόμα μου λαλεῖ τὴν αἴνεσίν σου.
Ἀνωφελὴς ὁ βίος μου ἐνώπιόν σου ρέει·
πᾶσα πνοὴ καὶ ὕπαρξις τὸ πρόσκαιρόν της κλαίει·
εἷς λίθος εἰς οἰκοδομὴν ἂς ἤμην τοῦ ναοῦ σου
καὶ ἂς ἤμην καίουσα λαμπὰς πρὸ τοῦ σεπτοῦ βωμοῦ σου.
Οἱ οὐρανοὶ τὴν δόξαν σου σιγῶντες διηγοῦνται·
πρὸς αἶνόν σου τὰ χείλη μου τὰ τρέμοντα κινοῦνται·
πῶς ραγισμένη βάρβιτος θὰ βάλῃ ἁρμονίαν;
καὶ πῶς ψυχὴ βαρυαλγὴς θὰ εἴπῃ μελῳδίαν;
Τὸ πνεῦμά μου ἱλιγγιᾷ, ὦ Κτίστα τῶν αἰώνων,
δὲν ἔχω ἀλλ᾽ ἢ δάκρυα νὰ σοὶ προσφέρω μόνον·
ὡς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτὶς τὴν δρόσον καταπίνει,
τὸ ἔλεός σου ἐκπεμφθὲν τὰ δάκρυά μου σβήνει.
Πρὸς σὲ τὸν Πλάστην ἔκραξα ἐν συνοχῇ καρδίας,
σκώληξ τῆς γῆς οἰκτρὸς ἐγὼ καὶ τέκνον ἀσθενείας·

μὴ ἀποβάλῃς προσευχὴν ἐκ βάθους πεμπομένην
καὶ μὴ ἀπώσῃ, ὁ Θεός, ψυχὴν συντετριμμένην.
Ὤ, Κύριε, τίς ἐν Θεοῖς ὑπάρχει ὅμοιός σοι;
καὶ τίς τὸ πλάσμα δύναται τῶν σῶν χειρῶν νὰ σώσῃ;
ἂν παρὰ σοὶ εὐπρόσδεκτος δὲν εἶν᾽ ἡ προσευχή μου,
ἂς ἀναλύσῃ εἰς πηγὰς δακρύων ἡ ψυχή μου.
Πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, πρὸς σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἴρω,
τὰ φλέγοντά μου δάκρυα θυσίαν σοὶ προσφέρω·
ἑτάκη ἡ καρδία μου, ὡσεὶ κηρός, ἐντός μου·
ἐλέησόν με, ὁ Θεός, σπλαγχνίσου, ὁ Θεός μου.

(1881)

Εταιρεία Παπαδιαμαντικών Σπουδών

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΟΥ -ΜΠΟΚΟΡΟΣ